

Prekrasno svjedočanstvo o obraćenju i svakodnevnom životu s

Gospodinom ... (objavljeno i u knjizi "PUTOKAZI SREĆE")

Blagost i milosrđe prema drugima

Krotkost je krepost koja me silno privlači.

Iskusila sam da jedino u blagosti živim, ostalo je borba koja često ranjava

i mene i druge. Zato često ispitujem savjest po ovom blaženstvu te me

nutarnja borba vodi čišćenju duše kako bi što češće boravila u žuđenoj

kreposti, u toj „obećanoj zemlji“. Jedino u blagosti mogu kušati slobodu

djeteta Božjeg pa tako i pravu istinsku radost. Nemoguće je biti radostan

u okovima sebičnosti, oholosti, očekivanja, osuda. Rob se ne može

radovati a ja sam često bila rob, dok je cijelo moje biće čeznulo za

slobodom kao već doživljenim iskustvom koje želi ponoviti. Presudan je

trenutak naći učitelja ili pustiti da Učitelj nađe učenika željnog Istine.

Krotak je svjestan svog identiteta, zna svoje zemaljsko poslanje i zna tko

će mu u njegovom izvršenju pomagati.

Od malena su me ukućani i susjedi smatrali blagom osobom. To je samo

zbog darovane milosti da odgodim svoje negativne reakcije U duši je bilo

borbi i nemira za koje okolina nije znala.

Iako najčešće nisam pokazivala, uvreda me boljela. Osjećala sam se

napadnuta i imala potrebu braniti se. No čim bi počela objašnjavati svoj

postupak, povećavala bi se ljutnja osobe koja kritizira. Kako sam željela

mir u svakom vidu zajedništva jer bez njega nisam mogla, učila sam

odgađati svoje reakcije. Ubrzo sam spoznala da se čuti može samo u

tišini, a vidjeti samo u „svijetlu dana.“, u milosti Božjoj...

Znam da je osjetljivost dar Božji koji omogućuje imati više informacija o

svojoj duši i o stanju drugih duša. No, ja sam često bila preosjetljiva što

je teret a ne dar. Posebno sam teško podnosila kritike izrečene povišenim

tonom. Agresija je dugo za mene bila sila koja može uništiti, a kritika sila

koja može potpuno odbaciti.

I namjesto da budem bolja nakon kritiziranja, obično bi se toliko bojala
da ću opet pogriješiti pa sam reducirala broj aktivnosti. U tom periodu
sam samo promišljala kako sebi pomoći ne znajući da je onaj koji kritizira
u još većoj potrebi od mene koja trpim kritiku. Također nisam još dobro
vidjela gdje to i ja ranjavam druge iako sam naizgled mirna, blaga.

Bože moj pomogni mi! Bila je to kratka molitva iz dubine srca.

I Bog je uvijek pomagao. Iskusila sam da „čuti,, mogu samo ako sebe

utišam, očekujući smjernice Pomoćnika. Svjesna svoje nemoći, neznanja,

nedostatnosti, stalno sam trebala takve smjernice.

Tada bi mi Bog pokazivao najprije stanje moje duše. U njoj je bilo osude,

negativnih emocija, ljutnje, neopraštanja, očekivanja da me poštuju, vole,

da su sa mnom nježni, puni ljubavi, da me hvale, bodre, a propuste i

pogreške razumiju kao dio odrastanja i sazrijevanja.

Nisam zapravo znala svoju pravu vrijednost, te sam očekivala od drugih

da mi je svaki put potvrde. I kad bi namjesto očekivane potpore dobila

kritiku, osjećala sam se nevrijedno, odbačeno te se povlačila u sebe.

Zatvoriti se u sebe zapravo znači ne živjeti!

I opet moj vapaj... Bože moj, pomogni mi izići iz sebe i živjeti! Nauči me

živjeti!

I u tom stanju osluškivanja što će mi Bog reći, učila sam.

Često je bilo dovoljno zlo podnijeti, ne reagirati ma što u duši osjećala.

To bi smirilo agresivnu osobu i začudo, ona bi se nastavila normalno

ponašati. A što je sa mnom? Iako bi i ja bila u stanju nastaviti prekinutu

komunikaciju, bila je to komunikacija lišena radosti. Kako do radosti?

Ubrzo sam spoznala razlog zbog kojeg je iščezla radost iz moga srca.

Moj um je opraštao (jer sam svjesno to željela), ali srce ne (kako se

mogao tako ponašati? Zašto me ranjava?) I brojna druga pitanja, sve u

krivom smjeru.

Brzo mi je postalo jasno da ljudsko u meni, ne zna i ne može potpuno

opraštati.

I opet jednostavan vapaj Bogu koji mi je uvijek bio jedina nada. Ljudima

se baš nisam povjeravala. Što će misliti o meni kad im pokažem svoje

slabosti? Bolje da žive u uvjerenju da sam dobra, sve razumijem, sve

prihvaćam.

Pomogni mi Bože da oprostim, znana ti je moja patnja, moja nemoć! I

Bog bi pomagao svojom milošću. Otvarao bi mi oči srca. Tada bi,

Njegovom milošću, sve vidjela drugačije. Bilo bi mi žao osobe koja misli

da sve zna jer sam već tada spoznala da svaki trenutak valja učiti, bilo bi

mi žao osobe koja se „javno“ sramoti ružnim riječima i neprimjerenim

ponašanjem. Bilo bi mi je žao, jer sam već kušala kako je život u

blagosti, jedini pravi.

U tim trenucima sam agresivnu osobu doživljavala kao dijete koje vapi za

zaštitom, zagrljam. Izmijenio se moj pogled. Agresija mi više nije bila

sila nego nemoć. Činilo mi se da je agresivan napadnut, da ja trebam

pomoći. Zanimljivo iskustvo! Nisam još bila u stanju fizički zagrliti ali sam

grlila darovanom sućuti i dobivenom spoznajom. Tako se polako liječio

moj strah od agresije koji je pomagao otvaranju.

Jedno vrijeme sam uživala veliku milost blagosti i blagoslova. Zbog

spoznaje o svojoj nemoći, Bog me držao u milosti. A kako je nestalo

kušnji , moja duša se opustila. Počela sam s vremenom sebi pripisivati

plodove. Ja se trudim, čitam, vježbam , tražim, molim ... drugi to ne čine

i zato imaju teškoće i mene opterećuju njima. Umjesto sućuti i strpljivog

podnošenja slabosti drugih, počela sam dijeliti savjete. Druge je to ljutilo.

Opirali su se mojoj „dobronamjernoj“ pomoći. (Sad znam da je to bila

sebičnost, guranje križa od sebe...)

Istovremeno mi je pokazano kako to izgleda kad misliš da si u „pravu „a

drugi to ne razumiju.

Uviđam da nitko namjerno ne griješi. Svima nam je namjera dobra, ali

nisu dobri putovi kojima hodamo pa često završimo u „progonstvu“...

tjeskobi, ljutnji, osudi ... izvan ljubavi.

Bože, opet ja zapela....

Ponovo postaje snažno očita potreba da svakog, baš svakog trenutka

imam Savjetnika, Učitelja, Pomoćnika ali pravog koji će me voditi cilju, u

„obećanu zemlju“, zemlju mira, ljubavi, razumijevanja, zajedništva gdje

sam Božja suradnica a ne tlačitelj svoga bližnjeg.

I opet me Bog pretekao svojom milošću. Prati svaki moj korak i čim

zavapim, već je tu da mi pomogne kao da nema drugog posla nego pratiti

me u stopu...

Potiče me da sve češće čitam Sveto Pismo.

Isusova blagost, strpljivost, sućut, samilost, razumijevanje, Isusova ljubav

za svaku dušu naprosto me fascinira. Oduševljava. Satima čitam. Kušam

da Sveto Pismo liječi rane, puni ljubavlju, prosvjetljuje, uči i vodi!

Kušam da to nije samo pisana riječ, to je Osoba! Osjećam njezinu ljubav,

njezinu čežnju za mnom, brigu za moju dušu, osjetljivost za moju nemoć.

Želim biti slična svom Uzoru! Slična Isusu. Oholost? Milost ... duboka

svijest popraćena sve češćim iskustvom da njegov Duh živi u

meni!!!Teološko znanje nije bilo dovoljno. Valjalo je do iskustva! Hvala ti

Bože za nemoć, za zablude, za lutanja...

Posebno me fascinira Isusova krotkost za vrijeme suđenja, muke,

umiranja na križu.“Oče, oprosti im jer ne znaju što čine!”

Kako ne zna? Pa vidi, čuje, ima srce!! u molitvi dobijem sliku osobe koja

me češće znala povrijediti. Savijenih leđa, s teškim križem na leđima.

Namjesto da poput Šimuna Cirenca, podmetnem svoja leđa pod njegov

križ, ja dodajem svoja očekivanja!! čovjek pada pod težinom. I više i

vapi... Pomogni, pomogni! Agresija je poziv u pomoć! O Bože, oprosti

meni bešćutnoj, sebičnoj, slijepoj, gluhoj! Oprosti i smiluj se! Oprosti,

kajem se!

Postaje mi jasno kako je Isus mogao reći: „ne znaju što čine!“

Samo se svjetlom Duha Svetoga može ispravno vidjeti! Samo ljubav vidi

pravo!

Grieh nije izbor nego nemogućnost izbora.

Postajem svjesna koliko sam puta ranjavala svojim potisnutim osudama,

svojim neizgovorenim očekivanjima. Tražila da trči onaj koji jedva stoji

na nogama. O Isuse, oprosti meni grešnici!

Kako ostati u tebi, u tvojoj ljubavi? Kako sve i svakoga gledati tvojim

očima? Kako do slobode koju ti nudiš?

I kao što je svaki put pomagao, učinio je to i ovoga puta. Pozvao me u

Duhovne vježbe po Ignaciju Lojolskom.

Liječio moje rane iz djetinjstva zbog kojih nisam znala svoju pravu

vrijednost, punio me nježnošću, ljubavlju i darovao iskustvo da sam već

važna, već voljena, već bitna ... njegova. Sve je manje bilo važno što

drugi govore, što čine. Moja vrijednost više nije upitna. Nitko je više ne

može ugroziti ma što rekao ili napravio. Lakše podnosim kritike, brže

opraštam. Kušam mir u duši koji omogućuje blagost, slobodu od osude

koja omogućuje biti djelatna ljubav.

Ne moram se više boriti za svoju vrijednost, ona je u meni.

Moj Bog je moja vrijednost. To je sila, snaga. Samo onaj koji ima moć,

može biti miran. Nitko ga više ne može ugroziti.

Sad mi je jasno zašto je Isus bio krotak u tim strašnim trenucima. Stalno

je znao tko je!

Isus je znao i koje je njegovo poslanje. Uništiti zlo i pobijediti Zloga iz

kojeg svako zlo izvire, uništiti grijeh, otkupiti čovjeka otplativši svojim

životom počinjenu štetu, osloboditi ga od krivnje i nemoći, ponuditi mu

slobodu, Nov život, život u Bogu, milostan život, smislen život. Cilj daje

snagu koja nosi kroz nevolje, a prosvjetljenje omogućuje vidjeti da

trpljenje nije samo sebi svrha nego put do svrhe, cilja. Nakon kratkog

opiranja površnog, grešnog u meni, istinsko znanje donosi mir koji je

već utkan u moje biće. Prepoznajem ga.

Koje je moje poslanje?

Nisam odmah dobila odgovor na ovo temeljno pitanje, ali sam iz trenutka

u trenutak bila bliže njemu. Danas znam da mi je poslanje svojim životom

hvaliti Boga, slaviti ga i veličati, a svim svojim sposobnostima služiti za

izgradnju Kraljevstva nebeskog na zemlji. Svaki put kad mi je bilo

darovano iskustvo krotкости, iskusila bi da nebo nije neko mjesto nego

stanje duše koja živi u Bogu! Moguće je biti blažen i na zemlji!

U miru sve nekako drugačije izgleda. Možda sam ipak mogla malo

pričekati, možda upitati šta od mene očekuje, možda osluškivati pa

spoznati koje su istinske potrebe bližnjeg(prikrivene željom za moći) i

izići u susret... uvijek ima raznih mogućnosti. Tada sam već u stanju

ispričati se za svoj osobni propust i vidjeti dotad nevidljivo...svoju

odgovornost za reakcije drugog.

O Bože, kako si ti mudar odgajatelj!

Sad mogu i kušati da moja reakcija ne ovisi o tome što drugi kaže ili učini

nego o stupnju moje pročišćenosti.

Ponovno uzimam Sveto Pismo da bih upoznala Isusov mentalitet, njegovo

srce, njegove misli i učila od Jedinog koji zna.

Isus je svugdje krotak, ponizan, blag, sućutan, strpljiv.

Njegov Duh je u meni. Gdje je zapreka da i ja živim isto?

Zapreke

Kriza identiteta

Ja sam samo znala, ali nisam uvijek vjerovala da sam uistinu dijete Božje.

Da sam već voljena, važna, bitna. Bog me natapao svojom ljubavlju dok

to nisam i doživjela. Ja stojim na sigurnom. Sve mi je lakše biti iskrena,

priznati svoje propuste, pogreške, čak i zloće. To se može jedino kad si

siguran da nećeš biti odbačen. Iskusila sam divno oslobađanje priznanjem

grijeha. Moje otvaranje je bilo vrlo poticajno. I drugi su se odvažili činiti

isto. Velika je to milost, to obostrano otvaranje! Divna je to milost!“ Ako

te i otac i majka ostave, ja te ostaviti neću nikada“.

Koja sigurnost, kako čvrsti temelji koji se neće poljuljati nikada!

Moj zadatak na ovom svijetu, moje poslanje

I oko toga sam dvojila. I malo pomalo kušala da ću postepeno dobivati

odgovor slušajući upute što trebam činiti.

Valjalo je odreći se svoga plana za život i sve svoje pouzdanje staviti u

ruke Onog koji je stvorio moju dušu, Onog koji ju u potpunosti poznaje i

koji ju ljubi više nego ona samu sebe. Poniznost...potpuno predanje... biti

vođena a ne voditi samu sebe.

Isus je sav bio u volji Očevoj, zato je mogao biti krotak. Nije imao svojih

sebičnih želja kao ja, koje su se opirale Očevu planu.

Tko će mi pomoći u ostvarenju mog poslanja?

U najtežim trenucima, Isus je molio. Znao je da mu jedino Otac može

pomoći. I može i hoće.

A ja sam se često nesvjesno oslanjala na ljude oko sebe koji jedva nose i

svoje breme.

Moja molitva prerasta u razgovor, druženje s Bogom.

Posvješćenje da je Bog stalno sa mnom, da je u meni, pomaže do

blagosti. Pomoćnik je tu, nisam ostavljena. Sve je manje boli, povreda,

razočaranja.

Navela bi i neke životne situacije gdje se lijepo vidi proces čišćenja u

mojoj duši koji omogućile sve češće živjeti pravi život, blagost, krotkost!

Nekad sam u prisustvu agresivne osobe koja više osjećala strah , u srcu je

osuđivala, ljutila se. Danas, milošću Božjom blagoslivljam osobu, molim

Gospodina da mi oprosti ako imam kakvu pritužbu, molim da oprosti i

osobi njenu nemoć. U moju dušu brzo dolazi mir kao potvrda stalne

Božje prisutnosti. Taj mir zrači i u agresivnu osobu. Strasti se obično

smiruju. Ponovo molim za sebe da mi Gospodin udijeli nježnost, sućut i

svoju ljubav za osobu u potrebi. I ostajem u molitvi dok ne dobijem

milost razumijevanja, sućuti, ljubavi znajući da ranjenik može primiti

samo lijek, nikako teret, jer je nemoćan. A lijek je riječ potpore, često i

priznanje da sam suodgovorna za ponašanje bližnjeg.

Dugo sam imala osjećaj lažne odgovornosti za svoje ukućane. Svi su

trebali biti aktivni, marljivi, jer je očito da su svi nadareni. Zato bi

opominjala, dijelila savjete, „tlačila“. I umjesto aktivnosti, oni bi se ljutili .

Danas najprije molim za sebe, za milost prosvjetljenja, da mogu sve

gledati Božjim, a ne svojim očima.

Zato mogu vidjeti da je lijenost nemoć živjeti radosnu kreativnost. Sve

predajem Bogu znajući da to nije „kapitulacija“nego povjerenje da će On

voditi život mojih najdražih jer su najprije njegovi a onda meni darovani.

A kad me pitaju za savjet, najprije se pomolim za oslobađanje od svojih

želja i očekivanja i tada u slobodi, mogu čuti Boga a ne sebe. I bude

dobro. Zahvaljujem dobrom Ocu za taj milostan zahvat u mojoj duši koji

je bitno popravio odnose u obitelji. Sve je više mira, povjerenja,

otvaranja. Iskusila sam da stupanj otvaranja ovisi o mojoj reakciji. Kad

slušam s ljubavlju, bez osude, kritike, dijeljenja savjeta (što sam prije

činila) osoba sama čuje Savjetnika, Boga u srcu. Koja radost, koji ushit!

Nastojim, uz Božju pomoć, vježbati krepost slušanja puštajući da Bog

savjetuje moje drage. Ta sama sam bezbroj puta iskusila da nitko ne zna

tako blago, strpljivo i s ljubavlju, opomenuti kao Gospodin.

Najbolja škola su mi osobe ovisnici o raznim porocima .

Ljudskom u meni, bilo je teško gledati nered u duši i okolišu, gubljenje

vremena, uništavanje zdravlja, novca, obiteljskog zajedništva. I ja sam,

pazeći na ton, poučavala...te vrlo brzo iskusila da moji savjeti potiču na

agresiju, obranu i zatvaranje. Dugo sam molila i postila za sve ovisnike

svijeta i iskusila da se može biti ovisan ne samo o porocima nego i o

neopraštanju, kritikama, negativnim riječima, ranama, očekivanjima,

prošlim događanjima, osobama, stvarima, mišljenju drugih te da sam i

sama potrebita stalnog oslobađanja i nutarnje slobode koja daje kušati“

nebo već ovdje na zemlji“. Danas znam da je svaka ovisnost duboka

čežnja za ljubavlju, prihvaćanjem, poštivanjem. I tako je Bog po mojoj

molitvi, mijenjao mene samu, učeći me bezuvjetnoj ljubavi da bi preko

mene kao posrednice pokazao drugima da ih ljubi, da su mu važni i da će

učiniti čudo samo ako mu povjeruju. Sve je manje kritika, više mira,

blagosti, strpljivosti. I plodovi su vidljivi! Ljubljena osoba počinje ljubiti

samu sebe. A tko sebe ljubi, ne čini zlo samom sebi!

Već sam posvjedočila kako je krotkost komadić neba na zemlji. Uživam

ga svaki put kad mogu (milošću Božjom) biti ponizna i sve svoje

pouzdanje staviti u Očeve ruke, pune ljubavi za svako svoje dijete, znajući

da sve bolje zna od mene, da sve više ljubi od mene i da je On koji je

sve stvorio, jedini u stanju i sve uzdržavati. Moj zadatak je moliti za

pomoć da ostanem u volji Očevoj, u ljubavi, blagosti, strpljivosti,

poniznosti, predanju... u Njemu!

Uzor mi je Isus, pomoć mi je Isus , Put mi je Isus!

Isuse blaga i ponizna srca, učini srce moje po srcu svom!

Hvala ti Isuse, za svijest o mojoj nemoći, koja me potaknula da primim

ponuđenu Ruku te iskusim božanski život u sebi!

*„ Mi jaki moramo podnositi slabosti slabih, a ne sami sebi
ugađati. Svaki od nas neka ugađa bližnjemu, u njegovu korist,
za dobro, jer ni Krist nije sam sebi ugađao, nego (je trpio) kako
stoji pisano: „Pogrde onih koji te grde pale su na me“. Uistinu,
sve što je nekoć napisano, napisano je nama za pouku, da
strpljivošću i utjehom, koje daje Pismo, trajno imamo nadu.“*

(Rim 15,1-4)

